

Hij was wees én bijzonder vreemd: soms verschenen er woordjes op zijn huid.
Vrouw: Dermographia. Netelrooschrift! Een boeiende **huidziekte**.

Poes: Als je Jef's arm of buik streeelde, dan voelde je die woorden. Iedereen vond dat vies en raar. Vooral zijn vader en moeder; die trouwens veel dingen vies en raar vonden. Alles wat hen niet aanstond, veegden ze in stilte onder hun Oosters tapijt met draken in de woonkamer. Vies Jefke moest ook uit zicht, onder het tapijt. Gordijnen, rolluiken dicht, niks aan het handje.

Als er ooit iemand op bezoek zou komen, en die zou een hoekje van het **tapijt** optillen, dan hoorde die van alles: "Laat me d'ruit. Je ne veux plus. "Waar is de uitgang?" "Het is hier veel te warm, te donker, te kriebelig." "Waar is mijn mama?" Dat was het stemmetje van Jefke. Jefke zat gevangen onder het tapijt, tussen vijf spinnen, een strontvlieg, een bedelaar, een neuspeuteraar, een terrorist met een mitterailleur, een zwerver met blaren aan zijn voeten waarvan zijn moeder zei dat dat wel eens aids kon zijn. Er woonde ook een familie kakkerlakken, en een paar vreemdelingen die worstjes braadden op een klein houtvuurtje en die liedjes zongen die niemand verstond. Elke dag stopte de ouders van Jef nieuwe personen of dingen die hen niet aanstonden onder het Oosters tapijt. De bult groeide en groeide van al die mensen.

En op een dag werd de bult een berg die de ouders tegen het plafond knelde. Vaster en vaster. Ze riepen nog: 'viezerik, we gaan jou een lesje leren, jij hoort hier niet... (*verstikkings- en sterfgeluiden*) Na een week kroop Jefke met veel moeite onder het tapijt uit. Hij krabde aan zijn hoofd en voelde een draak, de drakenprint van het tapijt. Hij keek omhoog en zag zijn papa en mama helemaal geplet: een grote rode vlek op het plafond.

Vrouw: En hoe liep het af met ons **zelig weesje?**

Poes: Hij trok de wijde wereld in met die **drakenprint** op zijn kop en allemaal trieste woorden op zijn vel. Jef ging op zoek naar iemand die hem lief vond. Iemand die zijn lichaam wou lezen, die niet bang was van die draken en die geheimzinnige woorden op zijn lijf. Niemand wou hem. Hij werd triest, zo, zo vreselijk verdrietig...

Vrouw: ...dat hij van een hoge flat sprong. Nee, hij ging naar Afrika, daar kunnen de meeste mensen toch niet lezen. Nee. Jef verdween in de jungle, om bij de dieren te gaan wonen, die kunnen ook niet lezen.

Poes: (af)

Vrouw: Niet boos worden. Jij bent een hele slimme poes. **Je stinkt een klein beetje**, maar...volgens mij kan je lezen en schrijven, en...Cabillaud, kom terug! Als je blijft

Poes: (komt door het luik gekropen, trekt achter zich aan een hele sleep van potjes, allemaal aan elkaar verbonden door een touw)

Vrouw: (bekijkt de poes)

Poes: Jefke verzamelde lachjes. In potjes. Van over de hele wereld. Als hij zich elendig voelt, dan doet hij een potje open, en nog een en nog een. Net zolang tot hij weer blij is, en kan lachen. (*houdt verschillende potjes aan het oor van de vrouw. Ze schiet in de lach, glimlacht, schaterlacht om de verschillende lachjes*) Dit is zijn eigen lachje, toen hij net op reis was. (*laat een droevig lachje horen*)